

**Aurea Rosa id e[st] pre||clarissima expositio sup[er]
eua[n]gelia to||tius anni**

Mazzolini, Silvestro

Hagenaw, M.dxvi.

VD16 M 1751

D[omi]nica. xij. post festu[m] Trini. Questio. lvij.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70365](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-70365)

De quonibus super euāge.

phanse: quod ē triplex dī p̄ceptū. s. ad exē. Gl̄de. līj. q. xlīij. p̄ totum. Et vtr̄ ch̄o
quādū: ut n̄ furaberis. ad. pb. andū vt col. cōnentari ingemiscere et dep̄cari. Gl̄de.
le filii tuū vnigenitū quē diligis Isaac

līj. q. xxij. p̄ totum.

et ad docēdū: ut Gl̄de nemini dixer̄t.

S. dō q̄ dāto q̄ ch̄s volūset eos race

re: tñ nō peccauerūt offendendo ch̄z q̄

frāgēdo silētū et aliquid adiū gebāt q̄

erat ch̄o. Ḡt̄ q̄ rācuisse. s. amorem ad

ch̄im. Est at sile. Est religiosus cui sūt

me disp̄lēct̄r̄ platura: et in diligēt̄ se eliū

gēres ad id qd̄ sibi disp̄lēct̄r̄. q̄ considerat

eos se amare. Sed q̄ fuer̄t iobedieñ

tes ch̄o. ḡ peccauerūt. Sol. Negat p̄

mo aīcedēs: q̄ ch̄s n̄ intēdebat eos ob

ligare: s̄ solū dare hūllat̄s exēplū: et

sta isti crediderūt. S. dō dico v̄l n̄ oīs

iobedieñ suglor̄ peccat. sed solū q̄ scit

lpm eē suploē sine suplore. vel scire tē

nef. Nō ei si iſerior p̄lat̄ mādet aliquid.

et ego me credā facere rem grata suploē

ri bono et sc̄to: nō obediens peccato. Dō

dico q̄ ē p̄sible istos credidisse qdē ch̄z

esse ch̄rum et sc̄tm. sed ignorasse eū esse

deū sine suplore: et d̄ factō p̄z sc̄tm. Tho.

sta fuit. Que ignorantia apud moires

nō fuit p̄tū statim a p̄cipio p̄dicatio-

nis ch̄ri. Accepér̄t ergo mādatū ch̄ri

tāq̄ deprecationē v̄tri sancti exhumili-

tate loquent̄s: sed noluerunt obedire: et

gratā rem deo facerēt el̄ et sui seruī: et

credebāt magnalia p̄dīcādo. Et s̄o ne

gaf sequēt̄. S. dō. Nā si ch̄s volūt

qd̄ dixer̄t obkūari: peccauerūt: si nolu-

st̄ ip̄e fūt̄ fīctor. Ergo cū sc̄dm sit blas-

phemū: p̄mū est v̄x. So. Licet iā pate-

at ex dictis solutio: tamē p̄ abūdantio-

ri doctrina dī q̄ volūtate diuia que du-

plex ē. s. signi et bīplaciti: nō velt̄ tales

racere. nō qdē: voluntate beneplaciti

q̄ cū talis q̄ implat̄ racuissent.

S. v̄luntate signi v̄r̄ est volūtās q̄ p̄cipit. q̄

nō intēdebat eos obligare: et dictū est.

Volūtate aut̄ humana volūt̄ eos race

re aliquid modo. s. vt ostēderet glāmvanā

fugendā: et nō volūt̄ aliquid modo vt. s. de-

us glorificare. Et eo mō q̄ noluit eos

racere: nō fuit fīctor: q̄ volūt̄ se ostē-

dere glāmvanā n̄ q̄rere et eā cē declinan-

dā. Quār̄ ēt̄ p̄t̄ v̄z ch̄s quāntienter

fecer̄t miracula in corpōz sanacionib⁹

Dñica. xij. post festū Trini.

Questio. lvij.

Queritur vtrum in hac
vita possim̄ h̄re amicitia cuī
deo immedie: ita q̄ ip̄e et non
aliquā creatura sit obiectū nos-
tri amoris. Respondeo. De*i* statuie
immediate potest amari: et amat a seis.
Pr̄z pelusio p̄mo auctoritate Augusti
ni in lī. p̄f. dicētis. Gle illis q̄ diligēt
nurus tuos p̄ te. Nota nūt̄ dei. i. par-
ticipatiōes diuine bonitatis in creaturis.
S. dō rōne. Nam ybi definit intellect⁹
ib̄ incipit volūras: q̄ in opando est pos-
terior: eo q̄ eī obiectū sit bonū cogni-
tū. q̄ i oīb̄ potētiō ordinaris ita est q̄
ybi terminas opatio potis in opando:
ib̄ i cipit opatio posterioris. s̄c p̄z q̄ se-
sus q̄ i cognoscēdo est p̄z i rellectu/ ter-
minat ad imaginatiōē: que est motus
fact⁹ a sensu fm actū: et intellect⁹ i fmis
no imaginatiōē incipit: q̄ accipit phā-
rasmap oblecto: vt dī i. lī. de aīa. Sed
intellect⁹ i cognoscēdo: licet i cipiat a cre-
aturis: tñ eī cognitione terminat in deo
q̄ ex multis acceptib⁹ simplicib⁹ creatura-
rū p̄t̄ deuentre ad vñū p̄plexū deo p̄p-
tū: p̄ta q̄ est ens p̄mū et cā oīm. Er̄
go volūtas n̄a p̄t̄ amare deū imme-
diata. I. p̄cesserint mītra media ex p̄t̄ in-
tellect⁹. Sed dō. Nā: q̄cqd̄ est i mediate
amorū/ ē immedie cognitionū: q̄ in uisa
diligere possūt̄: sed i cognitā negat̄
fm Aug. x. de trini. et p̄m. ix. Eth. S̄z
in via de*nō* est a nob̄ immedie v̄sus.
q̄ vidēt̄ p̄ speculū. s. Lī. xlii. So. Ne
gaf mator: q̄ cū amor i cipiat ybi dīnit̄
cognitione cuī ē terminus id quod in alto
cognoscit̄ in seipso p̄t̄ amari. S. dō. Nā
si hō i via deū immedie amaret̄: amor
p̄t̄ n̄ exceder̄t amorēt̄ s̄c cognitā et co-
gnitōne. So. De*p*lēt̄ amar̄ in p̄t̄a
q̄ i via: q̄ q̄nt̄ bonū cognoscit̄ plēt̄
tāto est amabilis: maxime illud, in q̄est̄.

Tractatus tertius

sc̄ bonū et nullū malū: Cognitio tñ vñ spēalit̄ tribuat ad qđ n̄ tenet. Est tñ vel
et p̄tēn̄ erit yñl̄ rōnis: qz differt p̄ aliquid male. qz h̄puenit ex qđā negligētia aut
cognitōi p̄tū. s. p̄ cogscere i se vt in pa
tria: z i alio vt i via. Amor at vñ e p̄tē
z yñl̄ rōnis differēs solū fm magis z mi
riū agit b̄z p̄ditionē el̄ qđ agit qñc est
n̄: qz ista amor̄ diuersitas n̄ e p̄ aliquid
p̄tinēs ad amo: z p̄ diuerſitate cogni
tiōis. Et iō i via imediate illū amam̄
bz n̄ imediate cogicam̄: vt dicitur ē. Uli
de sc̄m. Tho. iij. ol. xxvij. q. iij. ar. iij.

Querit etiā p̄t̄ vñ dilectio qđ deū dī
ligim̄ habeat modū. vide ibi. Et vñ i
dilectionē dī possit h̄i respect⁹ ad aliquā
mercedē. Vide ibi. ol. xxix. ar. iij.

Dñica. xiij. post festū Trini.

Questio. lix.

QVeritur vtrū ingrati
tude ad deū sanāte nos cor
galis aut spūali: vel ad alios
bñfactors: sit petim morta/
le: Rñdeo et doctrina seti Tho. ij. h. q.
cvij. Dis igratitudo ē p̄tm. Nā petim
est qđ repugnat vtrū. bz ingratisudo ē
hm̄l. qz debitū gratitudis ē deb̄tum
bonestat̄: quā v̄r̄ req̄it. g. z. Lū at ad
gratitudinē tria f̄qr̄t. s. Prio recogſce
re bñficiū. z sc̄do laudare ac gr̄as age/
re. z t̄rio retribuere p̄ loco z t̄pe fm suā
facultat̄. Inḡtitudo habet tres grad⁹
fm ordine illo: triū. Hor̄ p̄m̄ ē nō re/
tribuere: qđ ei ē ultimū i ghatiōe: est p̄/
mū i resolutōe. Sc̄ds. Difflimulare qđ
n̄ dñstret qz se bñficiū accepisse. Ter
ti⁹ z grauissim⁹: n̄ recognoscere siue per
obliuione siue alio mō. Et qz i affirmā
tione oposita intelligit̄ negatio. ad p̄t̄
mū gradū p̄tinet retribuere mala. p̄ bo
nis. ad sc̄dm: v̄tugare bñficiū. Ad triū:
bñficiū reputare qz maleficiū. Tḡt̄ in
gratitudo p̄ sola omissionē: qz. s. qz n̄ re
cognoscit. v̄l̄ laudat v̄l̄ retribuit: bz p̄t̄
gere possit qz sit petim mortale: v̄l̄ p̄p̄t̄ in
feriore p̄emprū: v̄l̄ p̄p̄t̄ p̄ditionē el̄: qđ
subtrahit: od ex necessitate debet simpl̄t̄
v̄l̄ i casu aliq: tñ non sp̄e petim mortale.
Nō ei ē mortale omittere id ad qđ qz si
tenet. Bz vt p̄t̄ ex dicti de ḡtitudie. ij.
ij. q. cvij. debitū ḡtitudis ē: vt h̄o aliquid
ad finē: est bonitas sanitatis. Sed cōtra

Querit ē p̄t̄ v̄l̄ ch̄s leprosis h̄nḡ
debuerit subtrahere sanitatis p̄cessu bñ
ficiū. Utde. ij. h. q. eadē. ar. iij. Et vtrū
opatio miraclosa fidet attribuēda sit.
Vide po. q. vi. iij.

Dñica. xv. post festū Trini.

Questio lx.

QVeritur vtrūnus h̄o
pollic duobus dñis seruire
Rñdeo. Nemo. i. null⁹ h̄o pe
seruire duobus dñis fm Alb.
mag. Null⁹ ei p̄t̄ fuitre diuerit dñis diffe
rebit̄ i forma dñij. Bz dñi duo dñntin
forma dñij: iueniētes i legib⁹ z p̄cepſ
qz si iueniūt i forma dñandi. qz. s. eadē
p̄cipiūt z statuūt vt supior z inferiorū
st̄ duo dñi bz duo hoices. z duo dñi bz qđ
i. mortalit̄. similit̄ at vñ dñs: qz rotum
dñi iferior̄ ē dñi superior̄. Siēt̄ si
nis z qđ ē ad finē: vt sanitas z medicina
sunt qđē due res: bz nō duo bona: bz vñ
formalit̄. qz tota bonitas medicie vt est